

JORNADA MUNDIAL D'ORACIÓ PER LES VOCACIONS

El quart diumenge de Pasqua, en el qual en l'Eucaristia escoltem les paraules del Senyor en les quals es presenta com el Bon Pastor que coneix a les seues ovelles i dona la vida per elles, celebrem la Jornada Mundial d'oració per les vocacions. Com ens ha recordat el papa Francesc en el seu missatge, esta celebració ens convida a considerar el do preciós de la crida que el Senyor ens dirigix a cadascun de nosaltres perquè puguem ser partícips del seu designi d'amor i, d'esta manera, convertir-nos en signes i instruments d'eixe amor de Déu a tota la humanitat.

La vocació de tot deixeble de Crist, que no va vindre a ser servit sinó a servir i entregar la seua vida per molts, és fer de la pròpia vida un compromís de servici i de lliurament, sense deixar-se arrossegat pels propis interessos egoistes o per un estil superficial de vida. Només quan els creients vivim des d'esta dinàmica, l'Església pot mostrar al món el verdader rostre de Crist. Esta vocació a l'amor es pot i s'ha de viure en tots els estats de vida cristiana (el matrimoni, la vida consagrada i el ministeri) i també en tots els àmbits de la vida social en els quals els cristians podem comprometre'ns perquè en el nostre món se sembre la llavor del Regne de Déu.

D'un mode especial en esta jornada hem d'agrair a Déu el do de les vocacions al ministeri sacerdotal i a la vida consagrada, tant en la nostra terra com als països de missió (hui celebrem també la Jornada de les vocacions natives). Les persones consagrades han oferit la seua pròpia existència al Senyor en el silenci de l'oració o en l'acció apostòlica i són, per això, un testimoni lluminós d'una vida totalment entregada. Els qui han acollit la crida al ministeri ordenat i es dediquen a l'anunci de l'Evangeli oferixen la seua vida, juntament amb el Pa eucarístic, per tots els seus germans, semblant esperança i mostrant a tots la bellesa del Regne de Déu.

Tots som conscients del bé que ens ha fet l'haver conegut a sacerdots que, vivint el seu ministeri amb senzillesa i amb humilitat, sense pretendre res per a ells mateixos, han mantingut la fe en les seues comunitats i han intentat acostar a tots al Senyor. També veiem com el poble creient valora el testimoni dels missioners que, vivint la seua vocació en llocs en els quals no es viu tan bé com al nostre país, anuncien a Crist als qui no el coneixen i es fan solidaris dels qui viuen en situacions de pobresa material o espiritual. I, si pensem en les consagrades i els consagrats que, oblidant-se de si mateixos, s'han fet servidors dels més necessitats, no podem més que valorar la grandesa del seu exemple per a l'Església i per a la societat.

Per això, hui hem de demanar a Déu que ens concedisca vocacions santes per a l'edificació del seu Regne; que els joves cristians, en dir-li cada dia a Déu en el Parenostre "Faça's la teua voluntat", es pregunten quin és el camí concret que Déu els està demanant per a entregar la seua vida, i siguen generosos en la seua resposta al Senyor.

****Enrique Benavent Vidal, arquebisbe de València***